

slutte mig til, forinden jeg gaar ind paa Undersøgelsen af, hvorledes Forholdet mellem Regjeringen og Grundloven er. Ministeren sagde nemlig, at vilde man bruge Forfatningen af 1866 paa samme Maade som Forfatningen af 1849 ville man forstaa den, som man forstod Forfatningen af 1849, med Hensyn til Spørgsmaalet om Parlamentarisme, Bevillingsret, Ministeriets Stilling til Thingene, vilde der være Fred, og saa vilde Alting gaa godt her i Landet. Nu vel, det siger jeg, er et Forslag, vi kunne tage mod, dersom Ministeren paa sin Side vil gaa ind paa det Samme. Vil det bruge Forfatningen af 1866 saaledes, at alle Bestemmelser i den, der ere overlevede fra Forfatningen af 1849, fortaas saaledes som man forstod Forfatningen af 1849, da den blev given, saa er der ikke Noget i Veien, saa vil der blive Fred i Landet; det kunne vi gaa ind paa, og jeg antager, at hvis den høitærede Minister vil gjøre det, ville vi svare Ja dertil. Thi i 1866, i den Forfatning, som den høitærede Minister hævder, blev det jo netop gjort gjældende, at det Æneste, man vilde forandre med Hensyn til Forfatningen af 1849, var Landstingets Sammensætning, men hverken Landstingets eller Folkethingets Ret, og heller ikke Regjeringens Stilling overfor Thingene var der Spørgsmaal om, og hvad den høitærede Minister selv angaar stod han netop paa det Standpunkt. Han oplæste en Passus af en Tale, han havde holdt i 1865, hvori han meget skarpt pointerede, at det, det var ham om at gjøre, det, han vilde med de Forslag, der da bleve stillede navnlig af ham, og som bleve optagne i Forfatningen, var just det, kun at forandre Landstingets Sammensætning, saa det blev et virkelig konservativt Landsting, men at for Dvrigt burde hele Grundloven blive uforandret, uanset at der var Mangler ved den. At Ministeren staar ved det nu, anser jeg altsaa for givet, uden at jeg behøver at holde mig til den Ytring, som han jo skal have brugt en Gang ved et Møde i Hørning, og som nu gjentagne Gange er bleven fremdraget i denne Debat, uden at Ministeren har bestridt det. Da det blev fremsat af det ærede Medlem for Veisle Amts 3die Valgfreds, varede Ministeren kun, at hvad Udtalelsen i Hørning angik, var han vis paa, at den ikke kunde have været i Strid med hans Udtalelser ellers, og saa oplæste han Noget, som ganske vist heller ikke stod i Strid med hans tidligere Udtalelser; thi det er ganske vist, at man kan forlange et konservativt Landsting og ikke desto mindre forlange, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med

Folkethinget. Heri kan der altsaa ikke ligge nogen Vanstuelighed. Det, der er Spørgsmaal om, det, der bliver tilbage, baade med Hensyn til Løsningen af hele Konfliktten og — hvad der for Resten falder sammen dermed — med Hensyn til Spørgsmaalet, om Regjeringen har brudt Grundloven, er det Spørgsmaal: Hvad forstod man i 1849 ved Bevillingsretten, Skattenægtelsesretten og alle de andre her omtvistede Rettigheder — hvorledes forstod man Forfatningen i 1849, da den blev given? Ministeren har jo indrommet, at det ogsaa er det Gjældende med Hensyn til Forstaaelsen af disse Spørgsmaal i Forfatningen af 1866. Det er det, han er villig til at acceptere, til at fastholde, og det er det, han forlanger, at vi skulle fastholde. Blive vi altsaa nu enige om, hvorledes man forstod Forfatningen i 1849, da den blev given — ere vi paa det Æneste med det, saa ere vi ogsaa paa det Æneste med, hvorledes vi skulle forstaa Forfatningen, og vi have en aldeles paalidelig Maalestok, som den høitærede Minister selv vil blive nødt til at anerkende, for Bedømmelsen af Spørgsmaalet om, hvor vidt han har brudt Grundloven, eller hvor vidt han ikke har gjort det. Den høitærede Minister paastod, at Grundloven af 1849 ikke var en parlamentarisk Forfatning. I Anledning af, at jeg havde fremstillet Grundloven som en ren parlamentarisk Forfatning, fremsatte den meget ærede Minister denne Paastand, og som Argument søiede han til, at Frederik den Syvende, Grundlovens høie Giver, vilde være bleven høist forbauet, hvis man havde sagt ham dette, sagt ham, at han altsaa havde abdiceret. Jeg tilstaar, at dette Argument undrede mig noget. Er det virkelig den høitærede Ministers Mening, at enhver Svereren har abdiceret eller er ikke virkelig Svereren, der regjerer i de Lande, hvor der er parlamentarisk Forfatning? Er det den høitærede Ministers Mening at paastaa, at Dronningen af England, Kongen af Norge, Kongen af Holland, Kongen af Belgien, Kongen af Italien ere abdicerede Svererener? Det kan jeg ikke tro. Jeg tror, at den høitærede Minister har der ladet sig henrive til en oratorisk Bending, som saa ganske hån ud i første Dieblit, men som ved nærmere Efterhyn er en saa enorm Overdrivelse, at jeg antager, at det er den meget ærede Ministers eget Ønske, at den maa betragtes som ikke sagt. Det vilde være en Krigserklæring til næsten samtlige europæiske Monarker, og det kan jeg dog ikke tro er den høitærede Ministers Mening at fremkomme med. Jeg mener, at den høitærede Minister og vi Andre